

Jenő: Kis Kató c. versével vidámított bennünket.

Végül a választások eredményét beszéltük meg és az ezzel kapcsolatos további teendőket. Igen vidám hangulatban, az összetartozás meleg érzésével beszélgettünk a hátralévő időben. Úgy váltunk el, hogy tudtuk, legkésőbb egy hónap múlva újra találkozunk, de már a Jézuska-várás izgalmaiban.

Szeretnék egyszer köztünk látni, addig is a régi barátsággal gondolok Rád!

Ilona

Budapest, 1998. november

Előszó

Avanesian Alex, mint az Országos Örmény Önkormányzat elnöke 1998. nov. 11-én igen széleskörű sajtótájékoztatót tartott a média részére. Néhány idézet a rádióból és a sajtóból (Magyar Rádió Kossuth adása, Népszabadság, Népszava, stb.):

„Az Erdélyi Örmény Gyökerek olyan jelölteket indított, akik nem tartoznak az örmény kisebbséghez.” „Az örményeket veszélyeztető szervezetek indultak örményként a kisebbségi választásokon” .. „az örmény közösségek lejáratását, szétverését tűzte lobogójára az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület „.

Nem fordultunk a sajtóhoz, nem kívántunk lealacsonyodni erre a szintre. Kis közösségünk belső tájékoztatására álljon itt egy levél, reprezentálva az Ávédok, Zárugok, Kirkósák, Lászlóffyok, Czáránok, Szongothok, Zakariások, Issekutzok, Lengyelek, Novákok, Dávidok, Kövérek felháborodottságát.

Nyílt levél Avanesian Alex úrnak

Mottó: A Magyar Köztársaság 1993. évi LXXVII. törvénye a nemzeti és etnikai kisebbségek jogairól:

I. § (2) E törvény értelmében nemzeti és etnikai kisebbség /továbbiakban: kisebbség/ minden olyan, a Magyar Köztársaság területén **legalább egy évszázada honos** (kiemelés tőlem) népcsoport, amely az állam lakossága körében számszerű kisebbségben van, tagjai magyar állampolgárok és a lakosság többi részétől saját nyelve és kultúrája, hagyományai különböztetik meg, egyben olyan összetartozás-tudatról tesz bizonyosságot, amely mindezek megőrzésére, történelmileg kialakult közösségeik érdekeinek kifejezésére és védelmére irányul.

NEM ISMEREM AVANESIAN ALEX URAT, DE TUDOMÁSUL VESZEM, HOGY LÉTEZIK. ELLENTÉTBEN VELE, AKI SZINTÉN NEM ISMER, DE TAGADJA, HOGY VAGYOK - TÖBB EZREDMAGAMMAL - 300-350 ÉVE „ITT, E LÁNGOKTÓL ÖLELT KIS ORSZÁGBAN”.

Meguntam ezt, a felnőttekhez méltatlan sértegetést és a rágalmazás kritériumát megvalósító vádaskodást. Azért válaszolok Önnek, mert a méltóságteljes hallgatást gyengeségnek vélheti, sőt mi több, beismerésnek.

Kikérem magamnak - a többi erdélyi, felvidéki, délvidéki, dunántúli és alföldi (a magyar sors minket is szétszórta) örményszármazású magyar nevében is -, hogy Ön döntse el,

vagyok-e, de ha vagyok, csak gazember lehetek.

Szíves figyelmébe ajánlom a mottóként idézett törvény többi paragrafusát is. E szerint a törvény szerint Ön, önök nem kisebbség. Bevándorlók. Nélkülem, nélkülünk kisebbségi önkormányzathoz sincs joguk. Szíveskedjenek legalább 100 évet várni, és letenni valamit az ország - a **befogadó, hazát adó ország** - asztalára, mint tették ezt a mi őseink. Építsenek - saját jövedelmükből - templomokat, iskolákat, áldozzanak az örmény hagyományok fenntartására és ápolására. És áldozzák fel, ha kell az életüket is Magyarországért. Mint tették a mi őseink. Ittebei és eleméri Kiss Ernő honvéd tábornok és Lázár Vilmos honvéd ezredes nem örményként állt az aradi vesztőhelyen, de mint Magyarország halálig hű fiai. Őseink itt éltek és jóban-rosszban kitartottak új hazájuk mellett. Nem voltak hálátlanok, hisz Magyarország mindent megadott ahhoz, hogy mint örmény nemzetiségűek szabad állampolgárként élhessünk és gyarapodhassunk. Még Trianon után is, amikor a magyarokkal együtt vettük a vándorbotot a kezünkbe és ebbe az egyharmadra zsugorodott kis országba menekültünk. Minket ezek az emlékek kötnek ehhez az országhoz, ezért valljuk magunkat örményszármazású magyaroknak.

Mi nem vádaskodunk és nem rágalmazunk. Mi Európában élünk századok óta. Itt ismerik az ártatlanság vélelmét, amely szerint bizonyíték nélkül nem állíthatok senkiről becsületbe vágó dolgokat, mert ez rágalmazás és büntetendő. Mi nem futkosunk a médiához igazunkat bizonygatni, mert nincs rá szükségünk. Az kiabál, akinek a háza ég és önmagát minősíti, aki ilyen interjúkat ad.

Ön nem keresett meg engem - audiatur et altera pars -, mert nem mert szembenézni velem. Félt, hogy kiderül, mégis létezem és velem együtt több ezer örményszármazású magyar, aki nem a markát tartja, hanem közös hazánk boldogulásáért dolgozik 350 éve folyamatosan.

Budapest, 1998. nov.17.

Forgách Sándorné, rétháti Kövér Ilona

Gyökerek ...

Öreg fa áll az út szélén.
Most az ős cibálja lombját,
Alatta, - valami régen -
Betonból öntöttek járdát.

De púpos a beton...
Megbotlik az ember lába,
És senki nem néz fel,
A lombját hullató fára.

Pedig érthető s világos,
Mint az őszi kék ég,
Hogy a beton járda alatt,
A fa növi gyökérzetét.

Honnan került ide a fa?
Ki öntözte a tövét?
Hogy e földbe ágyazza
Megtartó gyökerét ? !